

Никола Гољовић

КЛЕТВА НАЈМИЛИЈОЈ

Остави на мени те усне боје крви,
да осетим присуство твоје и када ниси ту.
Остави на мени свој мирис. Нека он буде сведок
минулих дана. Опробај моје усне на своме врату,
можда покупе све отиске које си до сада сакупила.

Остави пепео своје цигарте на рубу мога длана,
биће то последња бол коју ми задајеш.
Док гласно се смејем сломљеног срца,
желим да робујем ономе за чим ни не хајеш.

Покушај да не плачеш када постанем груб и врео.
Издржи, јер звер у мени лако се гаси
и брзо ћу постати небеса део.

Пољуби ми чело тог судњег дана, нека те
хладноћа моја следи. Знам да ниси навикла
на празне чаше, али и тај бол се морфином среди.

Опрости за све лепе тренутке.
Никада их нисам посветио теби.
Волео сам само да те чупам за косу,
у налетима страсним, иако те
стварно повредио не бих.

Жалосна жено, краљице смрти, сад се
у свој гроб полако спусти, закључај врата,
вечног ти мира и све заљубљене на миру пусти.

Остај ми збогом, краљице црног блага.
Никада те нисам ни волео. Желео сам само
твоје крваве усне, али сада је за пољубац касно –
твој лик је већ мртав и бео.